

Des del carrer

David Guindulain, jesuïta i coordinador dels Exercicis a la vida quotidiana

«Els Exercicis Espirituals "eduquen" en el tracte amb Déu»

Carme Munté

Els Exercicis Espirituals que va escriure sant Ignasi de Loiola són una pedagogia per rellegir la pròpia vida a la llum de Déu i, en un moment donat, descobrir cap on enfocar el futur. Els Exercicis complets es practiquen durant un mes sencer, en una casa d'espiritualitat i en silenci, sota el guiatge d'una persona experta. Com que no sempre és possible fer aquest parèntesi, des de fa més de 30 anys els jesuïtes a Catalunya ofereixen la possibilitat de fer-los durant sis mesos, sense deixar els compromisos quotidians i reservant un temps diari per a la pregària. David Guindulain és jesuïta i coordinador dels Exercicis a la vida quotidiana a Catalunya. Per a més informació: dguindulain@gmail.com / 669 485 781.

No és aquesta una manera una mica light de fer els Exercicis?

No, no és una versió «lleugera». És una modalitat adaptada al quotidià de determinades persones que no troben una setmana o un mes per anar a fons en el seguiment del Crist. Sí que és *light* en la mesura que és «llum» per a qui cerca Déu en tot i tothom, ja que acció i contemplació es fusionen sovint en aquesta modalitat, de manera admirable.

Quin és el perfil de les persones que opten pels Exercicis a la vida quotidiana?

Quan algú ve a nosaltres demanant fer els exercicis, li preguntem si ve amb una qüestió concreta i fonamental que vol aclarir davant Déu o, més aviat, el que vol és endreçar la seva vida, arran d'un canvi d'etapa o d'un desig de renovació en el seu seguiment del Crist.

Com s'estructura aquesta modalitat d'exercicis?

Hi ha tres eixos que proposem: l'hora de pregària diària, que l'exercitant mira d'assegurar, no sense renúncies; l'entrevista setmanal amb l'acompanyant, que és testimoni de la relació entre Déu i l'exercitant, per saber què proposar a continuació; i, finalment, els tres caps de setmana de recés que esdevenen un temps d'escola de pregària i de vivència eclesial.

Com els Exercicis, en qualsevol de les modalitats, enriqueixen la vida cristiana?

Amb els Exercicis Espirituals, especialment, amb aques-

ta modalitat, la persona esdevé més sensible en adonar-se del pas de Déu per la seva vida. Els Exercicis ajuden a obrir els ulls. També hi troba una manera d'exercitar-se en la fondària inabastable de la relació amb el Senyor de la nostra vida. Els Exercicis espirituals «eduquen» en el tracte amb Déu. En aquest sentit, no és gens menyspreable la transformació vital que veiem en les persones. Aleshores, els hàbits quotidians i les opcions existencials prenen una nova dimensió. Els Exercicis apunten, en definitiva, a una transformació alliberadora. Dit això, els Exercicis Espirituals no són sempre la forma més adequada per a tothom. Déu s'ho fa venir bé perquè els qui creuen en Ell puguin créixer en «major servei i lloança de sa Divina Majestat» d'altres maneres.

Rauxa

L'olor de l'Església

Sobre aquesta flor tan preuada i estimada tothom fa saber com voldria que fos. Les opinions giren d'una manera gairebé exclusiva al voltant del color: uns la voldrien d'un blanc immaculat, que reflectís la llum del sol sense cap imperfecció; d'altres desitgen una flor roja com la sang, ben arrelada a la terra i amurada de rosada. I encara hi ha un ampli terme mig que creu que la flor hauria de ser de color rosat, que conciliï la puresa del blanc amb la vitalitat impetuosa del vermell. D'entrada semblaria que en aquest terme mig es trobaria la visió més assenyada i de consens, però

això només seria veritat si l'únic atribut de la flor fos el color. Amb tot, l'olor és tant o més important, perquè sense ella la flor esdevé estèril. L'aroma és subtil i delicada, i no arriba als qui s'ho miren de lluny, que només poden jutjar pel color. Ara bé, dels qui la sentim tan propera s'espera que en captem aquesta altra dimensió més essencial. L'aroma fa que la nostra visió esdevingui més completa i profunda. Certament, és possible i desitjable arribar a un consens sobre el color, però si no som capaços de captar l'essència delicada de la flor, la virtut del terme mig es desfarà com el fum.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Jesús Renau Jesuïta

Les mans cremades

La fotografia d'aquelles mans era impressionant. Tots els dits estaven cremats per la part de dalt, en aquell tram de pell d'on esprenen les empremtes dactilars que es fan servir per identificar les persones. No era un accident, no era una tortura, sinó que era una terrible estratègia perquè la policia no pogués identificar aquells emigrants que intentaven passar pel túnel de Calais cap al Regne Unit. Ells mateixos amb un ferro roent s'havien desfigurats les mans. Segurament pensaven que era millor intentar viure al Regne Unit amb una part de les mans desfigurades, que no pas a Síria amb les mans senceres.

Intenta per uns breus moments identificar-te amb una d'aquelles persones que han eliminat amb foc els seus senyals d'identitat. Deixant de banda el terrible dolor físic, pregunta't com un ésser humà es pot sentir interiorment. Quins sentiments, quines angoixes, pors i incerteses?

Què de deus pensar sobre aquesta «terra promesa», sobre la gent que hi habita, els homes i les dones, els infants, la policia i els treballadors dels camions? Segurament a la seva memòria hi ha el record de la seva infantesa en un barri o en un poble de Síria o de Líbia. Els pares, els germans, les celebracions religioses i populars, l'escola... fins que van arribar les bombes, les canonades, els escamots de soldats... i van fugir sense destí. Avui junts, demà cadascú on pugui. Fam, misèria, explotació, la travessia pel mar, etc. I ara aquí, a terra, esperant una oportunitat, sense papers, amb els interrogants més foscos sobre els seus estimats, segurament molts d'ells morts per la guerra, les fugides, les màfies... Posem-nos en el seu lloc i mirem d'entendre amb sentiments profunds quines persones són aquestes i què han fet per ser maltractats així. No, no girem ara la cara, per retornar a les nostres rutines. Al contrari, mirem atentament el nostre cor, la dignitat dels fills i filles de Déu, i fem-nos la pregunta: i jo, què puc fer per ells? I jo, què puc fer per canviar aquesta societat, aquest món tan cruel i terrorista?

Si us plau, no et diguis que no pots fer-hi res. Tan condicionat estàs per dintre i per fora que no pots fer-hi res? És fals, i perdona que t'ho digui, que no pots fer-hi res. Pots alliberar-te interiorment i exterior, pots cercar relacions que sentin la urgència del moment històric, pots pagar un delme, un impost personal i voluntari (no una almoïna, perquè els diners que et sobren no són teus) a favor de la gent que lluita per la justícia i la pau, pots no girar l'esquena, participar, pregar, escriure, parlar, llegir, protestar, relacionar-te...

Per Déu, sí que pots. Recorda la velleïta que Jesús va observar al temple. Ella va donar més amb la seva petita moneda que no pas els rics opulents, creguts i protagonistes, amb els calers que els sobraven.